

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתו

ערב שבת קודש פ' תולדות, ג' כסלו ה'תש"ע

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חילולי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח התי"א רב פעלים ובעל מרץ
מטובי מקשרי רבותינו נשיאינו והולכי בדרכיהם,
דרך הקודש וקרא לה

שליח כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לארצנו הקדושה ת"ו

הרב ר' מנחם מענדל

בהרה"ח ר' מנחם מענדל ומרת מארייאשא באדאנע ע"ה

פ ו ט ר פ א ס

נפטר ד' תמוז ה'תשנ"ה

⚔ ⚔ ⚔ ⚔ ⚔

ווגתו מרת לאה ע"ה

בת ר' בניציון ומרת שרה הי"ד

נפטרה ה' כסלו ה'תשס"ג

ת נ צ ב " ה

⚔ ⚔ ⚔ ⚔ ⚔

נדפס ע"י צאנזאים שיחיו

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"ר יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר חוב' סרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"ר מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
והקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

משמעות ההכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם" / משיחת ש"פ חולדות היחשניב

7 זמן הגאולה

מדוע מהפיכות קיצונית מתרחשות בימינו בעקב / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

כיצד יכולים להמתין ל"כיבודים" כשמדובר בפקו"ן? / הוראות למעשה בפועל

11 וילחום מלחמת ה' - וינצח

מיישבים גוים בא"י בכספים שנוחרמו בשעת "כל נדרי" / שיחות בענין שלימות העם והארץ

13 כתי"ק - פרסום ראשון

פשיטא שאברהם קיים מצוות קריאת-שמע / מענה והגות לר"ה ואברהם זקן החשמי

(ד) הערה 31 אולי כדאי להוסיף (ע"פ מה שהובא בהשיחה אחרי המאמר):

ולהעיר, שבזהר שם (קכט, א-ב) נתבאר, שענין "בא בימים" דאברהם הוא הגבלה

דעבודת הצדיקים, משא"כ עבודת החשובה היא בשעתא חדא וברגעא חדא כו'. אצל ע"פ

המבואר בפנים, ענין "בא בימים" עמקו שבפסוק זה (ואברהם זקן גו') יש בו גם המעלה

דעבודה שלמעלה ממדידה והגבלה, אולי (שי"ט) אמרו, וייש אלתי ל' ויצא אתו זעמל ג' לרעה לזוג - ויצא אתו זעמל ג' לרעה לזוג

פענוח הצילום והמענה:

להלן שאלת המניחים עם תשובת כ"ק אד"ש מה"מ על השאלה ובסיומה:

(ד) הערה 31 אולי כדאי להוסיף (ע"פ מה שהובא בהשיחה אחרי המאמר):

ולהעיר, שבזהר שם (קכט, א-ב) נתבאר, שענין "בא בימים" דאברהם הוא הגבלה דעבודת הצדיקים, משא"כ עבודת התשובה היא בשעתא חדא וברגעא חדא כו'. [כ"ק אד"ש מה"מ מחק תיבת "אבל" והוסיף וא"ו:]: וע"פ המבואר בפנים, ענין "בא בימים" [כ"ק אד"ש מה"מ מחק תיבת "עצמו"] שבפסוק זה (ואברהם זקן גו') יש בו גם המעלה דעבודה שלמעלה ממדידה והגבלה, שהרי פשיטא שאברהם קיים מצות ק"ש ובמיוחד בענינו אברהם אוהבי" - ואהבת את ה"א בכל גו' מאודך.

המדור מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי

מו"ל כתי" הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

י"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

לזכות
ר' דוד בן ברוכה
לרפואה שלימה וקרובה
נדבת הרה"ח ר' אברהם ומשפ' שיחיו נייזוב

לזכות
הרה"ח ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא שיחיו
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ח דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבקובסקי
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחוה מוסיא שיחיו שגלוב

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-406-5330
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219
דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

משמעות ההכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם"

תוכנה של ההכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם" הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח ועי"ז ולאחרי זה באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו' עיקר החידוש דביאת המשיח הוא בהתגלות מציאותו, כי, כל פרטי הענינים שלאחרי זה (התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו לגאול את ישראל, וכל הענינים דימות המשיח), באים כתוצאה והסתעפות מהתגלות מציאותו, וכוללים בה ● צריך כאו"א מישראל להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהדגשת הענין ד"כל ימי חיך להביא לימות המשיח", על-ידי- זה שכל מציאותו, תיכף כשניעור משנתו, חדורה בהחיות דמשיח ● משיחות ליל ה', אדר"ח כסלו, וש"פ תולדות ה'תשנ"ב - מוגה

אלא) להתגלות **עצם הנשמה ממש**, שזהו אמיתת ענינו של משיח (הן ניצוץ משיח שבכאו"א מישראל, והן ועאכו"כ משיח הכללי), העצם דיראל שלמעלה מבחי' היחידה.

ויש לומר, שענין זה מרומז בלשון הכתוב² "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו" - "מצאתי" (גם) מלשון "מצוי", שמורה על עצם המציאות שהוא למעלה מתואר וגדו כו', למעלה גם מגדר של מציאות, ורק מפני שמוכרחים להשתמש בביטוי מסוים משתמשים בלשון "מצוי" (כנ"ל*), היינו ש"מצאתי דוד עבדי" קאי על העצם דנשמת

א. ע"פ הידוע שכל הענינים דלעתיד לבוא תלויים במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות¹, מובן, שבעבודת ההכנה להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקינו צ"ל מעין ההתחדשות ש"עתידים להתחדש כמותה", בדוגמת החידוש דמולד הלבנה, שהו"ע התגלות העצם דיראל, עצם הנשמה שלמעלה גם מבחי' היחידה:

נוסף על המדובר כמ"פ שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקינו באה עי"ז שכאו"א מישראל מגלה ניצוץ משיח שבו, בחי' היחידה (כנ"ל*) - יש להוסיף ולתקן שעיקר הכוונה היא (לא לבחי' היחידה שהיא א' מחמשה שמות שנקראו לעצם הנשמה,

(2) בתהלים מזמור פ"ט - שממנו באים למזמור צדי"ק, השייך במיוחד לשנה זו, שנת הצדי"ק.

(1) תניא רפ"ז.

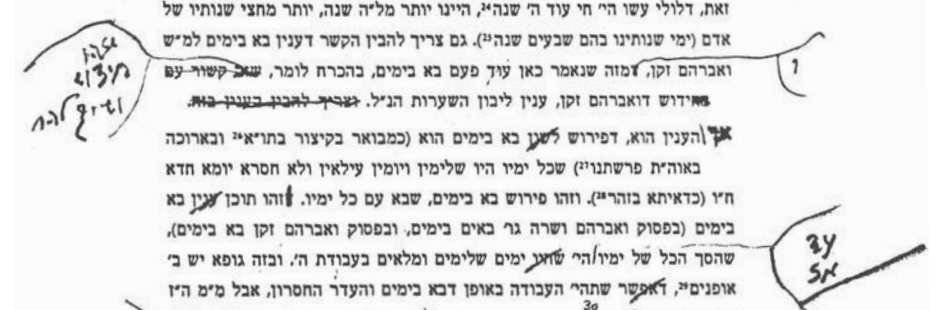
(* ס"ה בהשיחה - סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 126.

(* ס"ב בהשיחה - סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 122.

אמנם עדיין צריך להבין ענין בא בימים¹, מהן החידוש הענין שנדבר זה. בפסוק שכבר נאמר לפני ואברהם ושרה גר באים בימים. ונאמר בא בימים אין הכוונה בזה שכבר הגיע לסוף ימיו [כמו בחסרת השבוע דכתיב² והמלך דוד זקן בא בימים, דהכוונה בזה היא (גם) שהגיע לסוף ימיו, לגיל שבעים³]. (הש"י הפסוק ואברהם ושרה גר באים בימים נאמר יותר ממה שנה לפני פסוק זה לפי פסוק⁴ - אמר בעת השידוך דיצחק ורבקה כשהי' יצחק בן ארבעים⁵, והפסוק ואברהם

ושרה זקנים גר נאמר לפני לידת יצחק). היינו לפני שהי' אברהם בן מאה שנה, ואברהם חי אח"כ עד קעה שנה⁶. ועדי' מ"ש כאן ואברהם גר בא בימים אין הכוונה בזה שהגיע לסוף ימיו, כי הי' אז בן קים שנה⁷ אח"כ עוד ליה שנה, ועוד זאת, דלולי עשו הי' חי עוד ה' שנה⁸, היינו יותר מליה שנה, יותר מחצי שנותיו של אדם (ימי שנותיו בהם שבעים שנה⁹). גם צריך להבין הקשר דענין בא בימים למ"ש ואברהם זקן, דזוהו שנאמר כאן עוד פעם בא בימים, בהכרח לומר, שגם קשור עם החידוש דואברהם זקן, ענין ליבון השערות הניל. גבאי להבין בענין זה.

אך הענין הוא, דפירוש לשון בא בימים הוא (כמבואר בקיצור בתו"א¹⁰ ובארוכה באוה"ת פרשתנו¹¹) שכל ימיו היו שלמים ויומיו עילאין ולא חסרא יומא חדא חי' (כדאיתא בזה"ק¹²). וזהו פירוש בא בימים, שבא עם כל ימיו. וזהו תוכן ענין בא בימים (בפסוק ואברהם ושרה גר באים בימים, ובפסוק ואברהם זקן בא בימים), שהסך הכל של ימיו/הי' שואג ימים שלמים ומלאים בעבודת ה'. וזוהו גופא יש ב' אופנים¹³, דאפשר שהי' העבודה באופן דבא בימים והעדר החסרון, אבל מ"מ הי' במדידה והגבלה, די מחסורו אשר יחסר לו¹⁴. ודאיתא בזה"ק¹⁵ שענין זה (דבא בימים) באברהם הוא ענין של מדידה והגבלה. אמנם למעלה מזה היא העבודה למעלה ממדידה והגבלה, אתה מחוייב לעשרו, עבודת התשובה, כמבואר בזה"ק¹⁶. וזהו החידוש דואברהם זקן בא בימים על מ"ש ואברהם ושרה זקנים באים בימים, דהכתוב הניל (ואברהם ושרה גר) הוא שלימות העבודה שבמדידה והגבלה (כי מ"ש זקנים שם לא קאי על לובן השערות¹⁷), משא"כ הפסוק ואברהם זקן בא בימים הוא שלימות העבודה דזקן שלמעלה ממדידה והגבלה. וזהו ענין הזקנה שהוא ליבון השערות, דקאי על שערות הזקן, וקשור עם בחי' הזקן שלמעלה, לבני לבושי בחי' הדיקנא דעתיק יומין, שיש בזה יג תיקוני דיקנא שהן יג מדהיר, כניל, דענין מדות חרחמים הוא למעלה ממדידה והגבלה. דשערות ככלל ענינם הוא צמצום החיות, ועד שהחיות הוא באופן של הפסק לגמרי (כמובא בדרושים אלה¹⁸). והחידוש כאן הוא שהשערות הם בצבע לבן, שזה קשור עם יג תיקוני דיקנא, יג מדהיר, למעלה ממדידה והגבלה לגמרי. וזהו החידוש במ"ש ואברהם זקן בא בימים, שענין בא בימים, שלימות הימים, שהימים מלאים ושלמים, הוא באופן דזקן שלמעלה ממדידה והגבלה לגמרי. עד באופן דיג תיקוני דיקנא.

שכאשר החיות דכאו"א מישראל הוא בענין המשיח הנ"ל, ה"ז מביא (בדרך ממילא) למעמד ומצב דימות המשיח, שהעצם דישראל יה' בהתגלות בפועל ממש; ובזה גופא "לימות המשיח" לשון רבים, די"ל שרומז על שתי התקופות הכלליות שבימות המשיח⁶, ורומז גם על כל ריבוי העליות שיהיו בימות המשיח באופן של הליכה מחיל אל חיל עד אין קץ.

ובפרטיות יותר:

הענין די"ל כי ימי חיך להביא לימות המשיח" מתבטא בכך שתיכף כשניעור עצם הנשמה (שמתגלה עצם מציאותו ורק העצם) מרגיש בנשימת האויר ענינו של משיח⁷ – אויר של משיח ובלשון חז"ל⁸ "רוחו של מלך המשיח".

ויש לומר ש"אויר (רוח) של משיח" הוא למעלה גם מ"אורו" של משיח¹⁰, כי אור של משיח מורה על ההתגלות דמשיח ע"י פעולותיו (כמו "ילחם מלחמות ה'" עד ש"נצח"¹¹, וכיו"ב), משא"כ אויר של משיח מורה על העצם (חיות) דמשיח, כלומר התגלות מציאותו (מציאות שקיימת גם לפני⁹

6 ראה לקו"ש חכ"ז ע' 198 ואילך. ועוד.

7 וגם בעת השינה נושם האויר של משיח, אלא שאינו מרגיש זה, ולכן עיקר הענין די"למען תזכור. כל ימי חיך להביא לימות המשיח" מתחיל כשניעור משנתו (ועי"ז נפעל גם בעת השינה).

8 ב"ד פ"ב, ד. פ"ח, א.

9 זח"ג לד, ב. נת' בלקוטי לוי"צ לזח"ג ע' ריט ואילך.

10 כידוע ש"אויר" אותיות אור י', שהי"ד* הוא מקור ה"אור", וכפי שרואים במוחש שאור הנר הוא כשיש אויר סביב האור (ובלא אויר יכבה ולא יאיר כלל), היינו, שהאויר הוא מקור האור (כמבואר בדרושי חנוכה (תו"א) מקץ מב, ג. וראה גם ספר הערכים חב"ד (כרך ב) מע' אויר. וש"נ).

11 רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

(* שרומז גם על היו"ד שבנפש האדם, יו"ד עקב, נקודת היהדות, בחי' היחידה, ועד לעצם הנפש שלמעלה גם מבחי' היחידה.

משיח שלמעלה מתואר וגדר (למעלה גם מבחי' יחידה הכללית), שלכן נקרא בשם "מצוי" ("מצאתי"); ולאח"ז "בשמן קדשי משחתיו", ש"שמן" מורה על בחי' היחידה הכללית שבנשמת משיח, שחודרת בכל ענינו, בדוגמת השמן שמפעפע בכל דבר³.

וענינו בעבודת כאו"א מישראל – שגם לפני שפועל בעצמו התגלות בחי' היחידה, ביטול והודאה והתמסרות להקב"ה [ועד שנמצא במעמד ומצב שאין לו להרהר בדברי תורה⁴, ובודאי לא בחי' היחידה שבתורה פנימיות התורה] – ישנה עצם מציאותו, עצם הנשמה, ו"דיעה" זו (רק – שניעור משנתו) פועלת ומביאה לכל עניני העבודה בפועל ממש כפי שחודרים בהתגלות דעצם הנשמה, וזהו אמיתת הענין דביאת המשיח, שהעצם דישראל הוא בהתגלות בפועל ממש (כנ"ל⁵).

ב. ויש לומר שענין זה מרומז בלשון חז"ל "כל ימי חיך להביא לימות המשיח":

"כל ימי חיך" – פירושו בכל רגע ורגע שהאדם חי, הן ביום והן בלילה, הן ער והן ישן, שגם אז הוא חי ע"י נשימת האויר ("כל הנשמה תהלל י-ה", "על כל נשימה ונשימה שאדם נושם כו"⁵) שמוכרח להיות בכל רגע ורגע (משא"כ אכילה ושתי'), ו"כל ימי חיך להביא לימות המשיח" – פירושו שהחיות שלו (בכל רגע ורגע) הוא בהבאת ימות המשיח, כלומר, לא רק בשעה שחושב ומדבר ועושה פעולות להביא המשיח, אלא עצם חיותו ("חיך") הוא להביא לימות המשיח.

ויש להוסיף בדיוק הלשון "להביא לימות המשיח" – "להביא" דייקא, ולא בלשון הרגיל "לרבות", ו"לימות המשיח" לשון רבים –

3 ראה חולין צז, רע"א. שו"ע יו"ד סק"ה ס"ה.

4 ראה שו"ע אדה"ז אור"ח (מהדו"ת) ס"א ס"ו.

5 תהלים בסופו. ב"ד פ"ד, ט. דב"ד פ"ב, לו.

פשיטא שאברהם קיים מצות קריאת-שמע

בקשר עם פ' השבוע – פ' תולדות, ובהמשך לצילומים שנחשפו כאן בשבועיים האחרונים, הננו מפרסמים בזה צילומים נדירים נוספים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מאמר ד"ה ואברהם זקן גו', שאמר בהתוועדות דש"פ חיי שרה ה'תשמ"ו, וממענה הרבי בכתי"ק לשאלת המניחים בענין המדובר בצילום שלפנינו

(המאמר נדפס בסה"מ מלוקט ח"א ע' תמט ואילך)

פענוח הצילום שבעמוד 14 (הכתי"ק בא בהדגשה):

אמנם עדיין צריך להבין בענין בא בימים, מה הענין והחידוש שבדבר זה. שכבר נאמר לפני² ואברהם ושרה גו' באים בימים. ובא בימים אין הכוונה בזה שכבר הגיע לסוף ימיו [כמו בהפטרות השבוע דכתיב והמלך דוד זקן בא בימים, דהכוונה בזה היא (גם) שהגיע לסוף ימיו, לגיל שבעים], שהרי הפסוק ואברהם ושרה גו' באים בימים נאמר יותר ממ' שנה לפני פסוק זה דפרשתנו (שנאמר בעת השידוך דיצחק ורבקה כשהי' יצחק בן ארבעים, והפסוק ואברהם ושרה זקנים גו' נאמר לפני לידת יצחק), היינו לפני שהי' אברהם בן מאה שנה, ואברהם חי אח"כ עד קע"ה שנה. ועד"ז מ"ש כאן ואברהם גו' בא בימים אין הכוונה בזה שהגיע לסוף ימיו, כי הי' אז בן קמ"מ שנה, וחי אח"כ עוד ל"ה שנה, ועוד זאת, דלולי עשו הי' חי עוד ה' שנה, היינו יותר מל"ה שנה, יותר מחצי שנותיו של אדם (ימי שנותינו בהם שבעים שנה). גם צריך להבין הקשר דענין בא בימים למ"ש ואברהם זקן, ומזה שנאמר כאן עוד פעם בא בימים, בהכרח לומר, שזהו חידוש ושייך להחידוש דואברהם זקן, ענין ליבון השערות הנ"ל.

והענין הוא, דפירוש בא בימים הוא (כמבואר בקיצור בתו"א ובארוכה באוה"ת פרשתנו) שכל ימיו היו שלימים ויומיים עילאין ולא חסרא יומא חדא ח"ו (כדאיתא בזהר). וזהו פירוש בא בימים, שבא עם כל ימיו. וזהו תוכן בא בימים (בפסוק ואברהם ושרה גו' באים בימים, ובפסוק ואברהם זקן בא בימים), שהסך הכל של ימיו עד אז הי' ימים שלימים ומלאים בעבודת ה'. ובזה גופא יש ב' אופנים, שתהי' העבודה באופן דבא בימים והעדר החסרון, אבל מ"מ ה"ז במדידה והגבלה, די מחסורו אשר יחסר לו. אמנם למעלה מזה היא העבודה דלמעלה ממדידה והגבלה, אתה מחוייב לעשרו.

פענוח מענה כ"ק אד"ש מה"מ לשאלת המניחים הובא בסוף עמוד 15.

(* ס"ס בהשיחה - שם ע' 129.

במברק, באיזה אופן שיהי, לתבוע ולומר שלא יוותרו על אף יהודי אחד ויחיד, ובמילא אסור להביא למצב שיהודי יכשל ולא יידע עם מי בנו או בתו מתחתנים, או לפני מי הוא אומר שיעור מחר בבוקר, או את מי הוא מעלה לתורה מחר בבוקר.

וכפי שכבר קרה ויודעים על כמה מאורעות שאירעו כך.

דרושה מחאה הכי נמרצת ודרישה הכי נמרצת, שמוכרח להיות "גיוור כהלכה"

ג. [.] כאשר דיברתי עם משהו על כך, הוא אמר לי שכל הרישום (של גוים כיהודים) אינו נוגע לכלום, ואף אחד לא יתבלבל מזה, אלא זה ענין של "סטאטיסטיקה" בלבד...

ראיתי שלא אוכל להתסדר איתו אלא על-ידי ציטוט מהגמרא שאיתה הוא לא יוכל להתווכח – ואמרתי לו שאותו דבר מספרת הגמ' (על חנה ושבעת בני):

ה' ילד קטן אשר מולו עמד אנטיוכוס, וקודם לכן אנטיוכוס ניסה את ששת אחיו שיעבדו עבודה זרה ולא הצליח, והם, רחמנא ליצלן, נהרגו על קידוש השם, ועתה נותר הילד השביעי הקטנטן לבדו. אמר לו הקיסר: הקשב, אינני מבקש ממך לעבוד עבודה זרה, אלא רק ענין של "סטאטיסטיקה": מכיון שמסביבו עומדים גוים, אזי הוא יניח על הקרקע טבעת ויבקש מהילד שירים אותה ויביא לו...

ולכאורה, כאשר זה כרוך בסכנת נפשות – לא רק שאפשר להרים את הטבעת אלא מוכרחים לעשות זאת! שהרי כשם שהדין הוא "יהרג ואל יעבור" כך גם לדעת כמה פוסקים הוא להיפך (שכאשר לא חייבים למסור את הנפש אזי הדין הוא ש"יעבור ואל יהרג"), ועאכו"כ כאשר הילד ראה שאין זו גזירה סתם אלא, רחמנא ליצלן, הרגו את ששת אחיו בפניו!

אעפ"כ הוא אמר: כיון שיהודי אחר יפרש זאת שהוא השתחוה לעבודה זרה, אף שהדין הוא שכאשר משתחוים לעבודה זרה, ויודעים שזה לא מאהבה ולא מאמונה, זה לא נקרא שהוא משתחוה לעבודה זרה – מספרת הגמ' בגיטין מעשה פשוט – הילד הזה לא נתן שירמו אותו, והרגו אותו, ר"ל, וציוו לכתוב סיפור זה בתורה שבעל-פה לכל הדורות כולם, כדי שאם יבואו ויאמרו שזה רק "סטאטיסטיקה", שלא יתפעלו מכך!

[.] וכאמור, אין זה דבר הנתון לשקלא וטריא, אלא דבר הנוגע לפועל: דרושה מחאה הכי נמרצת ודרישה הכי נמרצת, בדרכים המתאימות, שמוכרח להיות "גיוור כהלכה", ויפה שעה אחת קודם.

ואזי יהי גם ה"בעתה אחישנה", "זכו – אחישנה", ובקרוב ממש, בשמחה וטוב לבב ובטוב הנראה והנגלה.

(תרגום חפשי של קטעים משיחת כ"ף מנחם אב ה'תשל"א – בלתי מוגה)

למלכות¹²) בתור מלך המשיח, ולאחרי התגלות מציאותו (אויך שבאין ערוך מאורו של משיח), מתחילה ההתגלות לעיני כל ע"י פעולותיו אור של משיח).

ועפ"ז מובן שעיקר החידוש דביאת המשיח הוא בהתגלות מציאותו ("מצאתי דוד עבדי"), כי, כל פרטי הענינים שלאח"ז (התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו לגאול את ישראל, וכל הענינים דימות המשיח), באים כתוצאה והסתעפות מהתגלות מציאותו, וכלולים בה, כשם שמולד הלבנה כולל התגלות אורה באופן של הוספה מרגע לרגע עד למילוי ושלימות הלבנה.

וימתק בדיוק הלשון "כל ימי חיך להביא לימות המשיח" – שהחיות ("חיך") כשנתגלתה מציאותו מביאה (בדרך ממילא) לימות המשיח, כיון שמציאותו (חיותו) כוללת כל פרטי הענינים דימות המשיח, שכולם כלולים בהתגלות עצם מציאותו (מולד הלבנה).

ג. ובנוגע לפועל – "המעשה הוא העיקר"¹³:

כיון שכבר ה' מולד הלבנה ("שהם עתידים להתחדש כמותה") בראש חודש כסלו "ראש חודש של גאולה", חודש השלישי (שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי) דשנת ה'תשנ"ב (ה' תהא שנת נפלאות בה, בכל מכל כל) – צריך כאו"א מישראל להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהדגשת הענין ד"כל ימי חיך להביא לימות המשיח", ע"ז שכל מציאותו, תיכף כשניעור משנתו, חדורה בהחיות דמשיח (שזוהי עצם מציאותו של כאו"א מישראל, משיח שבו) שמביאה לימות המשיח.

(12 "מאותן הבאים מבני דוד ועדיין ה' להם ממשלה גם בגלות . . כגון רבינו הקדוש" (חדא"ג מהרש"א לסנהדרין צח, ב).)

(13 אבות פ"א מי"ז.)

וענין זה יכול וצריך להיות גם ברגע זה – ע"י התעוררות מחודשת בתוקף מחודש דעצם הנשמה (ע"ד ניעור משנתו) "להביא לימות המשיח", ע"ז שמוסיף עוד "מצוה אחת" כדי להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות ולהביא לו ולהם תשועה והצלה¹⁴.

וכל זה – לאו דוקא בענינים נעלים הקשורים עם בחי' היחידה, כמו לימוד והפצת תורת החסידות, יחידה שבתורה, אלא גם (ובעיקר) בענינים פשוטים, כמו נתינת צרכי הגשמיים של יהודי, הקשורים עם עצם מציאותו (נשמה בגוף¹⁵), כולל ובמיוחד הצרכים הנוספים חודש כסלו, בימי חנוכה, "ימי שמחה והלה"ב¹⁶, שמוסיפים בסעודות של שמחה¹⁷, כולל גם המנהג דנתינת מעות חנוכה (כפי שנהגו רבותינו נשיאינו¹⁸), ולפנ"ז בסעודות והתוועדות של שמחה דימי הגאולה יו"ד וי"ט כסלו.

ד. ויה"ר והוא העיקר – שבתחלת חודש כסלו, חודש הגאולה, תבוא בפועל ובגילוי הגאולה האמיתית והשלימה, התחלת הגאולה ושלמותה, ע"י משיח צדקנו – "יעמוד מלך מבית דוד כו", עד ש"יתקן את העולם לעבוד את ה' ביחד, שנאמר¹⁹ אז אהפוך אל עמים גו' לעבדו שכם אחד"¹¹.

וכמרומו גם בסיום וחותם ההפטרות דשבוע שעבר ובהתחלת פרשת השבוע:

ההפטרות דשבוע שעבר מסתיימת בהכרזה

(14 קידושין מ, רע"ב. רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(15 גוף גשמי שהתהוותו מ"מהותו ועצמותו . . (ש) הוא לבדו בכוחו ויכולתו לברוא יש מאין" (תניא אגה"ק ס"כ), ובו דווקא היא בחירת העצמות (ראה תניא פמ"ט. סה"ש תורת שלום ע' 120 ואילך).

(16 רמב"ם הל' חנוכה פ"ג ה"ג.

(17 ראה לקו"ש ח"י ע' 142 ואילך. וש"נ.

(18 "היום יום" כ"ח כסלו. וראה לקוטי לוי"צ אגרות-קודש ע' שנת.

(19 צפני' ג, ט.

השומע יצחק לי²³ ("יצחק")²⁴, ולא עוד אלא שפועל גם על אה"ע²⁵, הן הבירור דלבן (בפרשת ויצא) והן הבירור דעשו (בפרשת וישלח), "עד אשר אבוא אל אדוני שעירה"²⁶, "בימי המשיח, שנאמר²⁷ ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"²⁸ – תיכף ומיד ממש. ■

בהמשך הפרשה (כז, כח ובפרש"י) "ויתן", "יתן ויחזור ויתן".

(23) וירא כא, ו.

(24) ולהעיר שלעתיד לבוא יאמרו ליצחק דוקא "כי אתה אבינו" (ישעי' סג, טז. שבת פט, ב. וראה תו"א פרשתנו יז, ג. תו"ח שם ד, ד ואילך. ועוד).

(25) להעיר ש"תולדות יצחק" הם "יעקב ועשו האמורים בפרשה" (פרש"י ריש פרשתנו).

(26) וישלח לג, יד.

(27) עובדי' בסופו.

(28) פרש"י וישלח שם.

"יחי אדוני המלך דוד לעולם"²⁰ – נצחיות מלכות דוד שנמשכה במלכות שלמה, ששלימותה ע"י המלך המשיח שהוא "מבית דוד ומזרע שלמה"²¹ – שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח.

ועי"ז ולאח"ז באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו' – כמרומז בהתחלת פרשת השבוע: "ואלה תולדות יצחק" – שהלידה ("תולדות") דמלך המשיח (התגלות מציאותו) היא באופן גלוי לעין כל ("ואלה"²²), עד ש"כל

(20) מלכים-א, א, לא.

(21) סהמ"צ להרמב"ם מל"ת שס"ב. פיה"מ סנהדרין ר"פ חלק יסוד ה"ב. אגרת תימן.

(22) ובפרטיות יותר: לא רק "אלה", אלא "ואלה" (בתוספת וא"ו*), "מוסיף על הראשונות", וע"ד מ"ש

(* ולהעיר מהשייכות דאדת וא"ו להגאולה - חמשה ואי"ן ד"יעקוב" (פרש"י בחוקותי כו, מב).

חיישבים גוים בא"י בכספים שנתרמו בשעת "כל נדרי"!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. [בנוגע ל"מיהו יהודי":] דובר כמה פעמים אודות מה שנדפס כבר, שלישיב משפחת עולים בארץ ישראל עולה בסביבות שלושים אלף דולר.

מהיכן משיגים כסף זה?

– בשעת תפילת כל נדרי ביום הכיפורים, כאשר אומרים את ה"כל נדרי" בניגון הידוע, מעוררים את המתפללים ואומרים להם: היות והנכם עומדים לפני הקב"ה ביום הקדוש ובמקום קדוש – תתרמו למען העלי' לארץ הקודש. וכך מקבצים מהם ח"י דולר ועשר דולר וכו', ומהמגבית של כל נדרי ("כל נדרי אפיל'ס") יישבו כך וכך משפחות של גוים (שנרשמו כיהודים) בארץ הקודש!

אלא שהקב"ה עזר וחלק מהם כבר חזר למקום מוצאו בחזרה, לאחרי ששה חודשים של חופש ("וואקיישן")...

[הסדר הוא שבתחלת תקופת התיישבותו בארץ ישראל אין העולה זקוק לשלם מאומה – שולחים אותו ללמוד באולפן, אח"כ לוקחים אותו לטיוולים כדי להראות לו את ארץ ישראל, לאחמ"כ נותנים עוד כמה ענינים טובים, וכך זה נמשך מינימום ששה חודשים. ואז הוא נזכר שיש לו אחות, אמא ואבא במקום מוצאו עם כל שאר הענינים, אזי הוא אומר להם "כל טוב" ונוסע בחזרה...]

אך ה-30 אלף דולר מהמגבית דכל נדרי נשארו תקועים שם ("אריין-געשטעקט דאָרטן")! ולא שיש להם כסף מיותר – אלא כאשר נותנים זאת לגוי חסר אח"כ כשצריכים לתת ליהודי, ואזי מוכרחים לוותר על היהודי מאחר ואין כסף עבורו!

להיכן הלך הכסף? – להביא לארץ ישראל כך וכך גוים מדרום-אמריקה, כך וכך גוים ממאָרסיי (צרפת) וכך וכך גוים מוינה וכו'.

*

ב. [. . .] ובנוגע לפועל, הכוונה היא, כמדובר כמ"פ, שיידעו אשר החוק "מיהו יהודי" עדיין בתוקפו רחמנא ליצלן, והצרה היא שהוא לא רק על הנייר אלא מיושם בפועל, בעיקר בדרום אמריקה, ובהדרגה גם בכמה וכמה מקומות בעולם.

וכאשר שואלים משהו: היתכן? הוא מסביר שישנו חוק, ויושבים שם (בכנסת) אנשים שמנהלים את חייהם הפרטיים ע"פ תורה ומצוות, והם (או שליחיהם) חותמים על הנייר האומר שהגוי הוא "יהודי"!

לכן, כל אחד ואחת "אשר נגע יראת ה' בלבו", עליו לעשות כל התלוי בו, אם בכתב או

מוקדש לזכות

ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו

גינזבורג

ולזכות זקניהם: מרת עלקא תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

כיצד יכולים להמתין ל"כיבודים" כשמדובר בפיקוח נפש!?

כאשר מעוררים שיש לעסוק בענין מסויים, נעשה סדר שלכל לראש צריכים לארגן אסיפה, ובאסיפה זו יחליטו שצריכים לארגן עוד אסיפה וכו'... – אין זמן לאסיפות, "משיח צדקנו שטייט הינטערן וואנט"..." הנה זה עומד אחר כתלנו"¹, ובמילא, צריכים להשלים את העבודה דהפצת המעיינות חוצה בפועל ממש, "כל יומא ויומא עביד עבדתי"², ובמקום זה – עושים "אסיפות"...

[. .] כיצד יכולים לשבת בשלוחה – כאשר יודעים שישנו פס"ד ברמב"ם³ שהעולם כולו שקול, וע"י "מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה!"... כלומר, לא זו בלבד שביכלתו לפעול איזה תיקון בעולם, אלא ביכלתו לגרום "תשועה והצלה" לכל העולם! וכיצד יכולים "להתנפח" ולהמתין ל"כיבודים" – כאשר יודעים שמדובר אודות יהודי שנמצא במצב של פיקוח-נפש, שאז צריך אפילו "כהן-גדול" להפסיק באמצע עבודת יום הקדוש בקודש הקדשים, ולצאת לפנות גל של אבנים, אפילו על הספק וספק ספיקא⁴ – שמא יוכל להציל יהודי שנמצא שם!!

יעשה כאו"א חשבון צדק בנפשו: כמה "נרות להאיר" הדלקת בערב שבת זה, וכמה "נרות להאיר" הדלקת ביום שלפנ"ז!?

הגיע הזמן להתעורר מהאדישות והתרדמה – כלשון הרמב"ם³: "עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם", ולזרוק את עצמו ("ארינווארפן זיך") מתוך מסירה ונתינה בעבודה דהפצת המעיינות חוצה.

(משיחת ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(1) שה"ש ב, ט. וראה "קול קורא" שנדפס ב"הקריאה

והקדושה" סיון תש"א. אגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ה ע' שסז. ועוד.

טושו"ע ואדה"ז או"ח ששכ"ט ס"ג.

(2) זח"ג צד, רע"ב.

המדור מוקדש לע"נ ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי

מדוע מהפיכות קיצונית מתרחשות בימינו בשקט

[. .] ההדגשה דביורר העולם בתקופתנו זו כהכנה לימות המשיח, היא רק באופן "דאמורים בפרשה", בתורה, אלא גם) באופן הנראה בגלוי במצב העולם כולו¹ בימינו אלה. ובהקדמה:

ישנם התמיהים על המדובר בתקופה האחרונה שעומדים אנו בסוף זמן הגלות, עקבתא דמשיחא, ושואלים: היכן רואים זאת? הרי עולם כמנהגו מידי שנה בשנה כרגיל נוהג? – ולפלא הכי גדול שאינם מתבוננים בהמאורעות שמתרחשים בעולם, מאורעות הגלויים ומפורסמים!

בתקופה האחרונה (החל משנים הכי אחרונות, ומוסיף והולך מזמן לזמן) מתרחשים ברחבי העולם מהפיכות קיצוניות, מן הקצה אל הקצה, ובחסדי ה' מתרחשים מהפיכות אלה בשקט, כלומר, ללא מלחמות ושפיכות-דמים, רחמנא ליצלן, עד כדי כך, שחיי היום-יום (בעניני המסחר וכיו"ב) ממשיכים להתנהל ע"ד הרגיל, כאילו עולם כמנהגו נוהג, למרות שמתרחשת מהפיכה קיצונית בהנהגת המדינה כולה, אלא שהיא מהפיכה פנימית, בדרכי פוליטיקא מדינית:

לכל לראש ומתחיל ממדינת רוסיא (המדינה שממנה בא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו יחד עם תלמידיו ושלוחיו), אשר, לאחרי תקופה של שבעים שנות משטר תקיף ואימתני שהפיל חיתתו על כל תושבי המדינה, עד שאפילו עבור התבטאות של ביקורת על המשטר היו עונשים להשלח לארץ גזירה (סיביר וכיו"ב) – נעשה לפתע, בפרק זמן קצר ביותר, שינוי קיצוני (ע"י העומדים בראש הנהגת המדינה) במשטר המדינה, ומתפשט גם בשאר מדינות דוגמתן.

ועד"ז במדינת סין – שבתקופה האחרונה מתרחשת מהפיכה בהנהגת המדינה בפנים וגם בנוגע לקשר ויחס עם שאר מדינות העולם, וכיו"ב, וכן במדינת הודו – שבפרק זמן קצר יחסית הוחלפו ראשי השלטון ששלט במשך תקופה ארוכה, ועד"ז מהפיכות קיצוניות בעוד כמה מדינות ברחבי העולם, ועד ל"איי הים", אשר, אין צורך לפרט ולהאריך, כיון שהדברים ידועים ומפורסמים.

והמדובר אודות מהפיכות במדינות כאלו שיש בהם ריבוי עצום של בני-אדם, כלומר, מהפיכות בממשלות ומשטרים שמנהיגים בליוני אנשים בכל רחבי העולם, ועד לרוב האנשים שבכל העולם!

(1) ע"ז שנתשלש מהתורה – "אסתכל באורייתא וברא עלמא" (זח"ב קסא, רע"ב). ולהעיר גם מהמשך שנתשלש באורייתא ומקיים עלמא", שנעשה ע"י עבודתם של ישראל, כדלקמן בפנים.

שייכות פרשת תולדות להגאולה

יום השבת בכלל שייך לגאולה – "שבת ומנוחה לחיי העולמים"¹, ועד"ז פ' תולדות – התחלת הפרשה היא "אלה תולדות יצחק", לשון גילוי כמו "מראה באצבעו ואומר זה"² וכפירוש רש"י – "הקב"ה צר קלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם והעידו הכל אברהם הוליד את יצחק" (וכמבואר במאחז"ל³ שהדמיון בין אברהם ויצחק ה' כל כך גלוי ("אלה") עד שהיו צריכים סימן להבדיל ביניהם), ועד"ז בהמשך הפרשה ("התולדות" והפרטים שבגילוי ד"אלה") "זיתן לך", "יתן ויחזור ויתן" – שגם זה מורה על המשכה וגילוי נעלים ביותר (כבר מתחילתם) (כמובן מזה שהתחלה היא בהוספה ד"ויתן", כנ"ל), ובפרט שבפסוק זה מתחיל חלק מיוחד בפרשה בקריאת התורה וכו') כמדובר בזה כמ"פ בארוכה ומבואר בפרטיות הן בדרושי חסידות והן בספרי נגלה השייכים לפסוק זה.

ויהי רצון שכן יהי' בפועל ממש, שכן, כשם שנס אמיתי הוא דוקא כאשר איננו נשאר בהעלם אלא נראה ונרגש בגלוי, עד"ז בנוגע לגאולה שצריכה לבוא בפועל ממש, באופן גלוי וניכר עד כדי כך שאפשר להכיר בו בחוש המישוש.

וכסיפור נשיא דורנו⁴ אודות הרביים שלפניו (ולהעיר על הפלא אשר, אע"פ שלא הי' נוהג לספר הכל אודותם, הנה דוקא סיפור זה סיפר וגילה וציוה לפרסם כו') שפעם באו לתבוע מאת אדמו"ר הזקן, ולנוסח אחר מאת אדמו"ר הצמח צדק, שכבר כלו כל הקיצין ועדיין לא באה הגאולה וענה שכיון שהפצת המעינות חוצה והחסידות של הרביים היא כבר באופן כזה שהמעיינות הם בגלוי, ההפצה היא בגלוי והגיעה עד לחוצה בגלוי – הרי כבר ישנו ענין של גאולה, אבל השיבו על זה שצריכים את הגאולה האמיתית והשלימה **בפועל**.

כלומר, שהעיקר הוא גאולה כפשוטה דוקא ואי אפשר להחליף זאת אפילו ע"י ענין נעלה כל כך כהפצת המעינות חוצה, ולא די אפילו בהפצת המעינות כפי שנתפשטה בימי אדמו"ר הזקן ביחס להפצה בימי הבעש"ט והמגיד – הנהגה שהתחילה בעיקר ב"ט כסלו⁵ (והרי עומדים בר"ח כסלו שכולל כל עניני החודש ועאכו"כ יום עיקרי כל כך שהוא עצמו נעשה "ראש השנה" על כל השנה כולה ועאכו"כ ביחס ליום ר"ח) ואעפ"כ מוכרחים גאולה בפועל דוקא, כנ"ל.

(משיחת ליל אדר"ח כסלו ה'תש"נ - בלתי מוגה)

- (1) תמיד בסופה. (4) ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ח"ח ס"ע 490
- (2) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח ואילך. ועוד.
- (3) טו, ב. (5) סה"ש תו"ש ס"ע 112 ואילך.
- (4) ב"מ פז, א.

לזכות

הרה"ת **אורי אהרן יואל** בן מינדל וזוג' **בתי'ה רות** בת שרה שיחי וילדיהם: **שטערנא שרה** ו**שמואל** שיחי ולזכות **דוד יעקב** בן מינדל שי', **מיכאל נחמיה** בן חיה אסתר וזוג' **רחל יפה** בת מינדל שיחי ולזכות **שושנה חסיה** בת מינדל שתחי' ולזכות הרה"ת **אפרים יונה** בן פאולין רות וזוג' **רייזל פרומה** בת חיי רחל שיחי ולזכות הרב הת' **יוסף יצחק** בן רייזל פרומה שי', **חיי רחל** בת שפרנצא שתחי', **צבי** בן חיי רחל שי'

וה"נס" שבדבר – ולפלא הכי גדול שלא שמים לב לכל זה, "אין בעל הנס מכיר בנסו"² – **שמהפכות קיצוניות**, שיש להם השפעה ישירה על רוב העולם, מתרחשות **בשקט ובמנוחה**, דבר שאין לו אחר ורע בתולדות האנושיות כולה:

מהפכות במשטר ושלטון של מדינות היו מלווים תמיד במלחמות עקובות דם שהתנהלו במשך תקופה ארוכה, שיבשו את מהלך החיים, הביאו הרס וחורבן ר"ל. ואין צורך להרחיק לכת ולחפש בדברי ימי העולם בדורות שלפנ"ז, כיון שראינו בדורנו זה את החורבן הנורא במלחמת העולם השני', לא תקום פעמיים צרה.

ואילו בימינו אלה, מתרחשים מהפכות קיצוניות **גדולות יותר**, ברוב העולם, **ובחסדי ה'**, ה"ז ללא מלחמות ללא שפיכות דמים, ח"ו, אלא מתוך **שקט ומנוחה**.

ויש להוסיף, שמהפכות בעולם בימינו אלה רואים (לא רק ביחס להנהגת בני-אדם, אלא) גם ביחס לשאר הנבראים שבעולם, חי צומח ודומם – **רעידות אדמה** שאירעו בתקופה האחרונה, בפרק זמן קצר, ונמשכות גם עתה במקומות שונים בעולם (גם במדינה זו), **ובחסדי ה'**, הקרבנות היו במספר קטן, ובפרט ביחס למקרים דומים שאירעו בתקופות שלפנ"ז.

וביאור השייכות דכהנ"ל לבנ"י – (דלכאורה, מאורעות שמתרחשים במהלכי הפוליטיקה ברחבי העולם (ללא קשר ישיר לבנ"י³) אינם מענינם של בנ"י, שתפקידם לעסוק בלימוד התורה וקיום המצוות) – בכמה פרטים:

(א) הכרת גדלות הא-ל ונתינת שבח והודי' על גודל חסדיו – שכן, נוסף לגדלות הא-ל שנראית בהנהגת הטבע, כמ"ש "השמים מספרים כבוד א-ל גו"⁴, "כי אראה שמך מעשה אצבעותיך ירח וכוכבים אשר כוננת"⁵, מודגשת יותר גדלות הא-ל בהנהגה **נסית**, כבנדוד"ד, שמהפכות קיצוניות ברחבי העולם מתרחשות בשקט ומנוחה, נס גדול שאינו אלא בכחו של הקב"ה ה"כל יכול"! ועל כך יש להודות להקב"ה על גודל החסד שבדבר, במכ"ש וק"ו מנתינת שבח והודי' על הנהגת הטבע מידי יום ביומו⁶.

(ב) הוספה באמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו, "אחכה לו בכל יום שיבוא" – שכן, מהפכות בעולם הם מהסימנים שהובאו במדרשי חז"ל על התקופה דעקבתא דמשיחא⁷, וכשרואים מהפכות גדולות בימינו אלה, ה"ז סימן נוסף שנמצאים אנו ברגעים האחרונים דעקבתא דמשיחא, ותיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ תולדות, ד' כסלו ה'תש"נ - מוגה)

- (2) נדה לא, א.
- (3) מלבד העובדה שבכמה מדינות נעשה קל יותר לקיים תומ"צ.
- (4) תהלים יט, ב.
- (5) שם ח, ד.
- (6) ופשוט, שההתעסקות בלימוד התורה וקיום המצוות אינה גורעת כלל בהתבוננות בגדלות הא-ל.
- (7) ולדוגמא: "אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו צפה לרגלו של משיח" (ב"ר פמ"ב, ד). "שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה כו" (פסיקתא רבתי פיסקא קומי אורי). והרי תוכן ד"מלכיות מתגרות" הוא **מהפכות בעולם**, אלא, שבחסידי ה' ה"התגרות" היא מתוך שקט ומנוחה.